Continued From Pahana October 13 Issue

සංවේදී සහෘද පර්ෂදය ඉදිරිපත් කිරීමක්

පූජ්‍ය ගලතර ධම්මරක්ඛිත ස්වාමින්වහන්සේ සමඟ කළ සංවාදයක්

නිර්මල බුදුදහම සොයා

ඒ අඩුව පුරවන්න ගන්න පිළියම් නේද ජීවත්වෙනවා කියන්නේ...!

නමුත් රෝගය ඉවර නැහැනේ.

......ලෙඩෙක් දැක්කා......!
......මහල්ලෙක් දැක්කා......!

....අපි දකින මහල්ලා කියන්නේ වයස හැට විතර පැන්න කෙනෙක් ගැනනේ. එතනදී සිද්ධාර්ථ කුමාරයා මහල්ලෙක් දැක්කත්, දාර්ශනික වශයෙන් මහල්ලා කියන්නේ දිරීම, සිද්ධාර්ථ කුමාරයා ඒක දැක්කා.

අපට අපේ දිරීම, වෙනස්වීම, මහලුවීම නොපෙනුනාට සිද්ධාර්ථ කුමාරයා තරුණ කාලයේම ඒක දැක්කා. කුමාරයා දුටු ලෙඩා, මහල්ලා, මළකඳ, පැවිද්ද ගැන චන්න ඇමතිගෙන් අහලා මාලිගයට ගිහින් ඒ ගැන දාර්ශනිකව සිතනවා.

එහෙම දාර්ශනිකව දැක්කොත්නේ ගිහිගේ ගැන අවබෝධවෙලා, ජීවිතේ සත්‍යය අවබෝධය සොයන්න සිතෙන්නේ.

අපට මහලුවෙලාවත් නොපෙනෙන අපේ දිරීම, වෙනස්වීම, මහලුවීම සිද්ධාර්ථ කුමාරයා තරුණ කාලයේම දැක්කා.
ඒකයි සිද්ධාර්ථ කුමාරයායි අප අතර තියෙන වෙනස.

අපිට අනිත් අය මහලුවෙනවා පේනවා. උදේහවා හැමදාම කන්නාඩියෙන් දකින අපේ මහලුවීම අපට පේන්නේ නැහැ.
කුමාරයාට පෙනුනා තමා තුල ඉන්න මහල්ලා.
තමාතුලින් ධර්මය දක්කා.
නිවැරදි මහල්ලා නැමති දිරීම දක්කා.
අපට තියෙන්නේ දැනුමක් විතරයි.
දැනුම ප්‍රමාණවත් නැහැ.
දැනුම කථාකරලා ඉවරවෙනවා.
එහෙම බැහැ. දකින්න ඕනේ.

තමා තුලින්ම තමයි ධර්මය දකින්නේ.

....මහල්ලා කියන්නේ දිරීම.
උපන්දා පටන් මහලු විම.
....ඒ දිරීම නිසා තමයි අර වේදනාව කොච්චර හරි මතුවෙන්නේ. දිරණ කොටස් ඉවත් කරනතුරු වේදනාවට ඉරියව් මාරු නොකරම ඉන්න බැරි ඒකයි.
දිරීමටනේ වැයවෙන්නේ
අපි ගන්න ආහාර.....!

....දිරීමටනේ වැයවෙන්නේ අපි බොන වතුර, එය ඒ දිරණ ඒවා අලුතෙන් හදන්නනේ.
ඒ කියන්නේ අඛණ්ඩව මුල සිටම
....අපේශරීරය මහල්ලෙක්.
මුල සිටම මේක දිරනවා.
එතකොට ඒ දිරීම කොයි මොහොතකවත් නතරවෙලා නැහැ.

Isn't the solution to fill that deficit which is called living....?

But the sickness is not healed.

.....Saw a sick.....!
.....Saw an aged.....!

Whom we recognize as an old is someone who has passed about sixty years of age. There prince Siddhartha recognized the old philosophically.The Prince saw the old as the deterioration.

Even though we are unable to recognize the deterioration, the changes, the ageing in ourselves Prince Siddhartha identified it in his young age. After inquiring from his minister Channa, he goes back to the Palace and recall about it.

Then only one will realize about a princely life and get the desire to find the reality of life.

....The deterioration, the change, the ageing which we do not see even after we become elders, Prince Siddhartha recognized it in his very young age. That is where we differ from Prince Siddhartha.

We see others growing older.
But we do not see us growing old though we see our reflection through a mirror every morning and evening. The Prince saw the aged within him, the old man inside him.
He saw Dharma through him.
He saw the actual old man as deterioration.
We only have knowledge.
Knowledge is insufficient.
Knowledge ends through discussion.
It is not possible. We have to experience.

We see Dharma only through ourselves.

.....The old is deterioration.
Growing old since birth, that deterioration is the cause for that ever rising pain.
The pain does not stop till we remove the deteriorated parts in the way of changing our pose. That is why we cannot stay without changing the pose.
.....The food we take is spent on this deterioration.

The water we drink is spent on this deterioration, to re produce the deteriorated parts. It means that from the beginning our body is an elderly man.
It is deteriorating from the beginning.
That deterioration has not stopped at any point of time given.

அந்தக் குறையை நீக்கும் முயற்சியே வாழ்க்கையாகத் தெரிகிறதல்லவா.....!

எவ்வளவுதான் முயன்றபோதும் அந்த நோய் குணமடைவதில்லை.

.........நோயாளியைக் கண்டார்..........!
.........வயோதிபரைக் கண்டார்...........!

வயோதிபர் என்னும்போது அறுபது வயதைகட கடந்தவரையே நாம் வயோதிபர் என்கிறோம். சித்தார்த்தர் முதுமையைத் தத்துவரீதியாக அடையாளங் காண்கிறார். ஏதோ தேய்வடைந்து செல்வதையே முதுமையாகக் காண்கிறார். அந்தத்தேய்வையும், மாற்றங்களையும் முதுமையையும் எமது வயோதிபத்திலும் நாம் காணாவிட்டாலும் சித்தார்த்தர் தனது இளமையிலேயே அவற்றை உணர்ந்து கொண்டார். இது பற்றித்தனது ஆலோசகரான சன்னாவிடம்கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டபின் அரண்மனைக்குத் திரும்பவும் சென்று அதைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றார். அப்பொழுதுதான் ஒரு அரச போக வாழ்க்கையை உணர்ந்து வாழ்க்கையின் உண்மை பற்றிய அறியும் விருப்பத்தை உணரமுடியும்.

தேய்வு, மாற்றம் அதன் பலனாக ஏற்படும் முதுமை ஆகியவற்றை நாம் முதுமையடைந்த பிறகும் உணர்வதில்லை. ஆனால் சித்தார்த்தர் இளமையிலேயே அதனை உணர்ந்து கொண்டார். இவ்விடயத்திலேயே நாம் சித்தார்த்தரிடமிருந்து வேறுபடுகிறோம். பிறர் முதுமையடைவதை நாம் காண்கிறோம். ஆனால் நாம் காலையிலும், மாலையிலும் எம்மைக் கண்ணாடியில் பார்க்கின்ற போதும் நாம் முதுமையடைவதை காண்பதில்லை. தன்னுள்ளேயே சித்தார்த்தர் முதுமையைக் கண்டார். தன்னிடத்திலேயே தர்மத்தையும் கண்டார். வயோதிபத்தை அவர் தேய்வடைவதாக கண்டார். எம்மிடம் அறிவு உண்டு ஆனால் அது போதுமானதல்ல. எமது அறிவு வாதப்பிரதிவாதங்களிலேயே முடிகிறது.

எம்மூலமாகவே நாம் தர்மத்தை உணர வேண்டும்.

வயோதிபம் என்பது தேய்வடைவதால் தான் பிறந்தது முதலே நாம் முதுமையடைந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதுவே எம்மை எப்போதும் வாட்டிக் கொண்டிருக்கும் துன்பத்துக்குக் காரணமாகிறது. எமது உடல் தேய்வடைவதை எம்மால் தடுக்க முடிவதில்லை.

நாம் உண்ணும் உணவு, குடிக்கும் நீர் ஆகியன எமது உடல் அடைந்துள்ள தேய்வுகளைப் புதுப்பிக்கவே செலவாகிறது. தொடக்கத்தில் இருந்தே எமது உடல் முதுமையடைந்துள்ளது. ஆரம்பம் முதலே தேய்வடைந்து வருகிறது. அத்தேய்வு முடிவடைவதே இல்லை.

To be Continued........